

børn med i svømmehal, hvis mennesker ikke har råd til at købe sund mad til deres unger. Det synes jeg er et problem.

De tilbagemeldinger, vi får, er, at der er flere og flere familier, som har problemer med økonomien, og hvis det, at vi indfører sådan en grænse, kunne være med til, at vi i højere grad kunne være opmærksom på, hvordan denne udvikling arter sig, og så forebygge, at mennesker kommer i de situationer, at de ikke kan komme i svømmehallen, at deres børn ikke får sund kost og alle disse ting, så ville jeg da synes, det ville være en oplagt og fornem socialpolitisk opgave.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes ikke, at en fattigdomsgrænse er et egnet redskab. Tværtimod tror jeg, den kan være negativ med hensyn til at gøre den rigtige indsats for folk, der har problemer, for det bliver let sådan, at alle bliver skåret over én kam. Der vil jeg hellere værne om at videreudvikle det meget fintmaskede sociale sikkerhedsnet, vi har i Danmark i dag, hvor vi tager udgangspunkt i den konkrete situation.

Det tror jeg er afgørende for netop at give folk fair og lige muligheder for at gøre sig gældende. Og så er det allerbedste altså, at folk vinder fodfæste på arbejdsmarkedet. Det er det bedste, der kan ske, for at man kan forbedre sin situation.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg forstår ikke socialministerens afvisning. Det er nu blevet dokumenteret af fru Line Barfod, at hvad angår afdrag på gæld, har man sat en grænse for, hvor meget man må trække folk, og den grænse ligger oven i købet højere end de beløb, vi bruger i forslaget her.

Derefter har hr. Martin Lidegaard redegjort for, at regeringen anerkender, at der er en retspraksis, der hedder, at der er en nedre grænse. Så jeg forstår ikke afvisningen, for jeg synes, at socialministeren igen skiller sig ud fra resten af regeringen ved at lægge sig et sted, der er langt mere liberalt og langt mindre værnende om de svage grupper end udtrykt i svaret fra beskæftigelsesministeren og i den retspraksis, der er, når det drejer sig om afdrag på gæld.

Jeg forstår heller ikke ministerens afvisning af, at penge ikke skulle være et godt middel mod fattigdom. Jeg har svært ved at se bedre midler. Jeg anerkender, at fattigdom kan være sammensat, men for dem, hvis hovedproblem

det er, at de ikke har råd, kender ministeren da et bedre middel end penge?

Kl. 12.30

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal gentage, at jeg ikke synes, en fattigdomsgrænse er egnet, når det gælder om at støtte folk og afhjælpe de problemer, de har. Jeg er bekymret for, at en sådan grænse nemt kan blive et loft, og at man skærer alle over én kam i stedet for at tage de individuelle hensyn, der er nødvendige.

Jeg ved ikke, hvem det er, hr. Villy Søvnald især har blikket rettet mod. Er det de hjemmegående, de deltidsarbejdende, de studerende eller de selvstændige, hr. Villy Søvnald er særlig bekymret for som en del af lavindkomstgruppen?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Hensigten med forslaget er jo netop at starte en diskussion. Partierne skal sætte sig sammen og sige: Vi fastlægger et eller andet økonomisk niveau, som vi synes er det laveste niveau, et så rigt samfund som vores vil acceptere at mennesker skal leve på.

Vi kan have mange forskellige synspunkter om, hvilke grupper der ikke skal med. Jeg synes f.eks., at gruppen af studerende bredt set er helt anderledes, fordi de tilbringer en periode af deres ungdom på et lavt indkomstniveau og til gengæld opnår en høj indkomst resten af livet. Det er sådan noget, man kan sætte sig rundt om et bord og diskutere, men det fjerner ikke behovet for at værne mod den fattigdom, som den familie, vi mødte i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg lige for sommerferien, lever i. Familiens rådighedsbeløb bliver sænket fra 5.300 kr. om måneden til 2.800 kr. om måneden, når skat, husleje, medicin osv. er betalt.

Så selv om man ikke kan yde hele verden retfærdighed, forstår jeg ikke socialministerens afvisning af at gøre det for de allerdårligst stillede.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, hr. Villy Søvnald i sit spørgsmål allerede har anerkendt, at det er mere problematisk end som så. Jeg kan forstå, at hr. Villy Søvnald synes, at gruppen af studerende er en helt anden gruppe, og det er netop det, der er grunden til min bekymring: Man kommer til at skære alle over én kam og får derfor ikke sat målrettet ind